Каравани хмар небом туляться,
Над Карпатами — зорепад.
А моя любов щемно журиться,
Що уже прийшов листопад.

Золотим вином серце повниться,
Ген туманиться сивина.
А моя любов тихо молиться
І гірку блакить п'є до дна.

Зупинись на мить, мила осене,
Не багрянь літа, наче сни,
Бо моя любов щиро проситься
Ще хоч раз дійти до весни!

Ой літа, літа, верність з вирію,
Хай торкнусь крилом джерела!
Поверніть мені пісню-вимрію,
Що зорею в серці жила.